

af hensyn til udviklingen af inddrivelsessystemet foreslås det, at renten for krav under inddrivelse og fradragretten herfor harmoniseres.

Forslaget indebærer, at alle krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bødekrav, forrentes med en rente svarende til renten ifølge rentelovens § 5, stk. 1 og 2, der gælder ved for sen betaling af pengekrav på formuerettens område. Renten fastsættes herefter til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 7 pct. Den fastsatte referencesats er den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis den 1. januar og den 1. juli det pågældende år. Referencesatsen med et tillæg på 7 pct. udgør pt. 9,75 pct.

Samtidig foreslås det, at der generelt gives fradragret for renten for krav under inddrivelse.

En lang række offentlige krav forrentes allerede i dag med en rente svarende til den, der er fastsat i renteloven. For andre typer krav vil der være tale om, at renten nedsættes. I forhold til den nuværende rente for eksempelvis visse kommunale krav og ejendomsskattekrav vil der således være tale om en lavere rente end i dag. Ligeledes gælder for virksomhedsrelaterede krav på skatteområdet, der forrentes efter opkrævningsloven. Visse krav er i dag ikke undergivet forrentning eller pålagt en lavere rente end den, der gælder efter renteloven. Det gælder eksempelvis kontrolafgifter, studielån, personlig skat og arbejdsmarkedsbidrag. For disse typer krav indebærer forslaget en højere forrentning end tilfældet er i dag fra den 1. i måneden efter modtagelsen af kravet hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bøder undergives ifølge forslaget ikke forrentning, da en idømt eller vedtaget bøde er udmålt som den konkret forskyldte straf ved et strafbart forhold. Størrelsen af en udmålt straf – hvad enten der er tale om frihedsstraf eller bødestraf – må principielt set ligge fast, uanset de praktiske omstændigheder ved afviklingen af straffen.

Hertil kommer, at politiet efter reglerne i henholdsvis Skatteministeriets inddrivelsesbekendtgørelse og Justitsministeriets bødebekendtgørelse kan træffe afgørelse om udståelse af forvandlingsstraf for bøden, hvis skyldneren har betalingsevne, men ikke betalingsvilje. Hvis en bøde, der skal afsones ved forvandlingsstraf, forrentes under inddrivelsesfasen, opstår spørgsmålet, hvordan de påløbne renter skal behandles.

De harmoniserede renteregler finder først anvendelse, når kravet er overgået til inddrivelse, mens de nuværende regler vedr. rente og fradrag for krav under opkrævning fortsat vil gælde, indtil den 1. i måneden

efter, at kravet er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det vil i en række tilfælde betyde, at renten for krav under inddrivelse vil være forskellig fra renten for krav under opkrævning.

Rentens funktion under opkrævning og inddrivelse er imidlertid forskellig, hvilket taler for, at renten ikke nødvendigvis skal være ens i de to situationer. Under opkrævningen skal renten sikre, at der er et klart økonomisk incitament til at betale til tiden; overskrides betalingsfristen, har det karakter af en kassekredit, og det skal ikke være en økonomisk fordel at benytte sig heraf. Betales kravet fortsat ikke, og overgår kravet derfor til inddrivelse, er der imidlertid tale om en anden situation, hvor renten ikke i sig selv kan forventes at kunne tilskynde til betaling. Her skal betaling derimod sikres ved anvendelse af de særlige inddrivelsesinstrumenter, der er til rådighed. Formålet med renten er her primært at kompensere fordringshaverne for det tab, de lider som følge af den sene betaling. Samtidig skal renten fastsættes på et niveau, så det fortsat ikke kan betale sig at skyldte staten penge. Fastsættelsen af renten på niveau med renteloven sikrer dette.

Forslaget om harmonisering af rentereglerne skal ses i sammenhæng med forslaget om dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, jf. forslaget § 1, nr. 1, (forslag til § 3 a i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer). Med forskelligt renteniveau for forskellige fordringstyper vil skyldner som udgangspunkt have interesse i først at betale det/de krav, som rentemæssigt er mest bebyrdende. Den foreslåede dækningsrækkefølge – hvor renten ikke er en parameter i forhold til de opstillede kategorier af krav – forudsætter således, at de eksisterende renteforskelle udlignes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, (forslaget til § 3 b i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer) og bemærkningerne hertil.

3.2.3 Harmonisering af gebyrreglerne

Det foreslåede saldoprincip indebærer, at iværksatte inddrivelseskridt, herunder fastsættelse af en afdragsordning, lønindeholdelse og udlæg, som udgangspunkt relaterer sig til samtlige krav under inddrivelse vedrørende den pågældende skyldner. Opkrævning af gebyr for iværksatte inddrivelseskridt vil derfor også skulle ske med udgangspunkt i saldoen. Den nuværende gebyrstruktur, hvor der *for det første* kan pålægges gebyr for inddrivelse af den enkelte fordring, og hvor der *for det andet* er differentierede gebyrer afhængig af fordringstype, kan herefter ikke opretholdes.